aga Tõlpla küla kuulsad ammetmehed ei tahtnud uenduſest midagi kuulda. Nemad õmblesid neljaaruliſi pükſa ja kuubesi, tegid nurgeliſi rataid, tuuleſahaga adraſi päraſt kui enne, kartes, et waruste ja reite wähendamine neil tööhinda wõiks wähendada. Odawa hinna eeſt oſtſid nemad wana Walgelaſe riideid, õmblesid neid Tuiſula kombel ümber, luguʒidamata, kas ſeeſugune rie kehale paſſiks ehk ei mite. Mustad riidetükid õmmeldi lohakil jämeda walge niidiga koko, ega peetud ſest lugu, et mõnikord kaelus pükſiwärwliks ehk pükſiwärwel kaeluſeks ſai. Tuiſulaſed ei teadnud iſe enam wiimaks, kuda nende maakonna riete kombe käis. Et niiſugused rahaahned meiſtrid oma tööd ial teiſite ei läinud ſeadma, ſeda wõis igamees arwata. Hunt heidab karwa, ei heida inimene haritud kombet.

Tuiſulaste elumajades nähti palju wanaſt päritud wigaliſi tükiſi. Suitſuſt, tahmaſt ja poriſt nende tubades ei maksa rääkida, ſeſt ſeda leitakſe ka muu rahwa keskel. Tuiſula ukſeläwed tehti nii kõrged, et astuja üle pidi ronima, pealt jälle nii madalad, et kedagi kumardamata ſiſſe ei peasnud; piitade wahe jääti igas kohas kitſaks. Wõeral maal käinud mees raius, kui rahwa nägemata kuhugi wana ukſe kallale peaſis, läwepaku alt madalamaks, tegi pealt ukſe kõrgemaks ja ajas piidad laiemaks. Perarahwas tundis ukſeſt läbikäies iljemine palju wähem pakituſt; aga neid oli wähe, kes ſeda oskaſid ütelda, mis ſeda hõlpu nende ustele ſünnitanud. Sai kaugel käinud mees aega mööda ſeda wiga

tundma, mispäraſt kõndima minnes lapſed wäga ſagedaſt' komistaſid ja mahakukuſid, ſiis pidas ta ſedamahti nõuu, laſte eſimeſt kõndimiſt parema korrale toimetada. Wiga tuli ſiin kaheſt tükiſt. Eſiteks leiti Tuiſula toapõrandad wäga künklikud, otſekui ſigade tuhnermaa, ja teiſeks olid laſte järgid alt üleliig pikad. Niikaua kui wäätid ei oskanud põranda haudaſi waatada, ehk aſtmiſel pika järki jalgade eeſt ülestõsta, pidid naad kukuma. Nüüd teab igamees oma noorema põlwe mälestuſeſt, kui palju ninawopſuſi laps enne üheſt kohaſt peab ſaama, kunni ta kahju kartma hakab. Tuiſula meheks läinud lasteſt teadis asja-parandaja mees nii palju ſelgeſt', et ta igaltpoolt pilkamiſt ja naeru leiaks, kui ta neile ütlema lähäks: „Teie lapſed komistawad ja kukuwad pika järkide ja künkliku põranda päraſt.“ Üks kõrwetatud kas kardab tuld. Uendaja ei tahtnud ennaſt ilmaaegu kõrwetada, ſellepäraſt leikas ta ſalamahti mõne lapſe järgi alt lühemaks ja tegi hauklikud põrandad ühetaſaſemaks. Seal ei komistand Tuiſulaſte laps iljemine palju kuskil enam jalga, kus ta enne mitukord pääwas oli mahakukunud.

Kes teab kui mitmed uenduſed meie mehel weel edespidi oleks Tuiſulaſte teadmata kordaläinud, kui mite üks kogemata juhtumine asja ſegaduſeks ſenna wahele poleks puutunud, mis läbi tema tänuſed tööd rahwale awalikuks tõuſid. Selleſt tahame kohe pikemalt jutuſtada.

Eſimene weike ſõnawaheldamine tõuſis ſeſt, et üks wana tutaw teda palus, oma haige lapſe tarwis

Maa-rahwa kasuline Kalender 1859, lk. 27